

VÉGH GYÖRGY:

A MALAC

Körtét szedtünk tegnap, a kanász is ittjárt,
megtömte zsebeit, elvitt egy tarisznyát,
sokat vihetett el, megártott a körte,
hiába vártuk ma, nem szólott a túlke.
Kicsiny malacunk meg sírdogált az ólban,
nem lett az csöndesebb, rá akárhogy szóltam.
Gazdája is mondta: ne ríjjál kis malac,
beteg a kanászod s ha rísz is ittmaradsz.
Nem lett az csöndesebb, sivalkodott egyre;
futkosna a réten, jaj, de henteregne,
föltúrná a földet, kincset is találna,
csak ne lenne itthon, lenne a határba.
Nem lett az csöndesebb, a moslék se kellett,
nem tudtam aludni rőfögése mellett,
megint csak kimentem s szelíden rászóltam:
nyughassál már végre, aludjál az ólban.
Nyöszörgött egy kicsit s hozzám dörgölődött,
nem nyugszik már ma ez, belébujt az ördög,
meg aztán lehet, hogy elátkozott tündér
s táncolni szeretne kinn a tótükörnél.
Megszántam szegénykét, — jól tettem-e vajjon?
elvittem sétálni s nehogy elinaljon,
nyakába madzagból hurkot is vettem
és mint a kiskutyát, pórázon vezettem,
azaz ő vezetett nekiiramodván,
futott a kerten át, meg a patak partján,
amíg szusszal bírtam, addig futott velem,
s az erdő közepén megállott hirtelen.
Göndör farkincáját megcsóválta szépen,
azután rőfögve lehasalt elébem,
megnyalta kezemet, hálálkodott nagyon:
jobb kinn az erdőben, mint benn az udvaron.
Bárcsak tündér volna! Táncrea kerekedne,
de talán szégyellős, vagy nincs hozzá kedve:
nem akar táncolni, szunyókál a napon,
— miért is nem hagytam inkább az udvaron?!Nem akart táncolni s egyre nőtt az árnyék.
Behunytam a szemem, mintha szundikálnék,
hátha tán erre vár, — de hiába vártam,
kicsiny malacunk csak hentergett a sárban.
Ezért hoztam én ki? Hát... hát mégse tündér?
Bárcsak kutya volna, elvinné a sintér,
így mit kezdjek vele? Fogtam a madzagot,
kicsiny malacunk meg utánam kullogott.
Szégyelte magát, hogy nem lehetett tündér,
s nem táncolhat nékem kinn a tótükörnél,
csak olyan kis malac, mint a többi társa,
s még éjjel elszökött, — nem volt maradása.